

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3388/2019. (XII. 19.) AB VÉGZÉSE

alkotmányjogi panasz visszautasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t:

Az Alkotmánybíróság a Debreceni Törvényszék 1.Pf.21.459/2017/8. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

I n d o k o l á s

- [1] 1. Az indítványozók az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a alapján alkotmányjogi panasszal fordultak az Alkotmánybírósághoz a Debreceni Törvényszék 1.Pf.21.459/2017/8. számú ítélete, valamint azzal összefüggésben a Debreceni járásbíróság 8.P.2.869/2016/17. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítása és megsemmisítése iránt. Az indítványozók kérték, hogy az Alkotmánybíróság hívja fel az első fokon eljáró bíróságot, hogy a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény 359/C. § (2) bekezdése alapján a támadott döntés végrehajtását függesse fel [Abtv. 61. § (1) bekezdés].
- [2] Kérelmüket az indítványozók az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésének sérelmére alapították.
- [3] 2. Az indítványozók egy ingatlanügylettel összefüggésben korábban pert indítottak az ügylettel érintett ingatlan megvásárlásához kapcsolódó adásvételi és vállalkozási szerződés érvénytelenségének megállapítása és az eredeti állapot helyreállítása, valamint vagyoni és nem vagyoni kártérítés megfizetése iránt egy gazdasági társasággal (a továbbiakban: Kft.) szemben. A Debreceni Törvényszék 2013. december 18. napján kelt ítéletével az indítványozók keresetét elutasította, a fellebbezésük következtében eljáró Debreceni Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét 2014. december 8. napján kelt ítéletével helybenhagyta. A perbeli alperes Kft. eközben végelszámolással, jogutód nélkül megszűnt. A végelszámolás kezdetének napja 2014. január 1. napja, befejezésének időpontja 2014. november 14. napja, míg a cégjegyzékből való törlésének időpontja 2015. november 23. napja volt.
- [4] Az alkotmányjogi panasz alapjául szolgáló perben az indítványozók I. és II. rendű felperesként kártérítés megfizetése iránt terjesztettek elő keresetet a Debreceni Jársbíróságon a Kft. végelszámolójaként eljáró magánszemély alperessel szemben. Az I. rendű felperes indítványozó a nem vagyoni kártérítési igénye kapcsán előadta, hogy a korábbi pereszteséggel nem csak anyagi kárt szenvedett el, hanem korábbi élete is megváltozott, illetve egészségi állapota is megromlott, gyógykezelés alatt áll, továbbá ezzel összefüggésben korábbi munkáját is fel kellett adnia. A II. rendű felperes indítványozó a vagyoni kártérítési igénye kapcsán előadta, hogy az általa igényelt összeg a ráeső ingatlanhányad visszavásárlási ára. Keresetükben hivatkoztak rá, hogy a korábbi perben az eredeti állapot helyreállítását kérték, és tekintettel arra, hogy az alperes személye a korábbi pertől eltérő, az igényt kártérítés formájában kívánják érvényesíteni.
- [5] A kártérítés alapjául szolgáló jogellenes magatartást abban jelölték meg, hogy a végelszámolóként eljáró alperes – aki a Kft. korábbi ügyvezetője is volt – a végelszámolás során törvénytelenül járt el. Az indítványozók kifejtették, hogy a cégnyilvánosságról, a bírósági cégeljárásról és a végelszámolásról szóló 2006. évi V. törvény (a továbbiakban: Ctv.) 102. § (3) bekezdés *h*) pontját megsértve az alperes a korábbi perben nem értesítette az eljáró bíróságot a végelszámolás megindításáról. Az indítványozó kifogásolta továbbá, hogy 2014. november 14. napján – tehát az elsőfokú ítéletet követően, de még (a számukra szintén kedvezőtlen) jogerős ítélet meghozatala előtt – az alperes a végelszámolási eljárást annak ellenére befejezte, hogy a Ctv. előírásai alapján ezt a peres eljárás folyamatban léte alatt nem tehetné volna meg. Ezáltal – szerintük – lényegében ellehetetlenítette az általuk jogosnak tartott követelésük kielégítését. Előadták, hogy mivel 2015 novemberéig nem volt tudomásuk a jogutód nélküli megszűnéséről, így az alperes jogszabálysértő intézkedése miatt nem tudtak kifogással élni a cégbíróság felé, a követelésüket pedig nem tudták a végelszámoló felé bejelenteni. Ugyan a hitelezőkénti igénybejelentés elmulasztása, vagy késedelmes teljesítése a Ctv. 106. § (1) bekezdése alapján nem jár jogvesz-

téssel, azonban a záróméreg és a vagyonfelosztási határozat elfogadását követően hitelezői igényt már csak a megszűnt cég tartozásaiért történő helytállásra vonatkozó szabályok szerint lehet érvényesíteni.

- [6] A befejezett végelszámolási eljárás tényére hivatkozva az indítványozók úgy vélték, hogy már reményük sincs arra, hogy a gazdasági társasággal szembeni igényüket érvényesítsék. Kereseti kérelmükben foglaltak szerint az alperes mindezekre tekintettel, mint a Kft. vezető tisztségviselője, a jogi személy elkülönült felelősségével visszaélt, így a szerződésen kívüli károkozás szabályai szerint helytállni tartozik az indítványozókkal szemben. Az alperes az ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Hivatkozott az indítványozók korábbi keresetét elutasító bírósági ítéletekre; arra, hogy az indítványozóknak nem állt fenn a Kft.-vel szemben olyan igénye, amit a végelszámolás során figyelembe lehetett volna venni és ezért végelszámolóként az eljárás során be kellett volna sorolnia. Erre tekintettel – ezzel összefüggésben – semmilyen mulasztást nem követett el, a Kft.-beli tagságával nem élt vissza, az indítványozók kárára a végelszámolás során a végelszámolási vagyont nem vont el, a végelszámolási nyitó- és záróméreg és a vagyonfelosztási javaslat hitelesen tanúsította azt a vagyont, amire a Kft. hitelezői igényt tarthattak volna. Előadta, hogy a végelszámolás megindítására azt követő időpontban került sor, hogy az indítványozók keresetét az elsőfokú bíróság elutasította; a később jogerősen is elutasított igényt a végelszámolási eljárásban figyelembe venni nem lehetett.
- [7] Az indítványozók keresetét a Debreceni Járásbíróság elutasította. Az indítványozók által támadott jogerős ítélettel összefüggésben szintén megsemmisíteni kért elsőfokú döntés indokolásában a bíróság kifejtette, hogy a Ctv. alapján a végelszámoló a kötelezettségének megszegésével okozott kárért a polgári felelősség általános szabályai szerint felel. Ezen szabályok értelmében a kártérítés megállapításának a jogellenes magatartás (vagy mulasztás) megállapíthatósága, a kár bekövetkezése és a kettő közötti okozati összefüggés fennállta konjunktív tényállási elemei. Ezek közül a kár bekövetkezése tekintetében kifejtette, hogy tekintettel a korábban folyamatban volt perben született, az indítványozóknak a Kft.-vel szembeni kártérítési igényét elutasító bírósági ítéletekre – függetlenül attól a körülménytől, hogy az elsőfokú ítéletet jóváhagyó jogerős ítélet kihirdetésére csak a végelszámolási eljárás befejezését követően került sor – az indítványozók tekintetében kár bekövetkezése nem állapítható meg. Azáltal tehát, hogy az indítványozók az – utóbb jogerősen is elutasított – igényüket a végelszámolási eljárásban nem jelentették be, ezáltal azok a végelszámolási záróméregben, illetve a vagyonfelosztási javaslatban sem kerültek feltüntetésre, az indítványozókat kár nem érte. Utalt rá a bíróság, hogy mivel az indítványozók keresete jogerősen is elutasításra került, a követelést a végelszámolási eljárásban történő bejelentés esetén sem érvényesíthették volna a Kft.-vel szemben.
- [8] A nem vagyoni kártérítési igénnyel összefüggésben a bíróság külön is rámutatott, hogy az ilyen kártérítés előfeltételül szolgáló személyiségi jogsérelem megállapítását az indítványozó által felperesként – azonos jogalapon – kezdeményezett perben történő korábbi pervesztesség tényére alapítani nem lehetséges; az okozati összefüggés megállapíthatóságát pedig kizárja ezen felül az a körülmény is, hogy a pervesztesség attól függetlenül következett be, hogy a végelszámoló a végelszámolási eljárás megindulását elmulasztotta bejelenteni az eljáró bíróság felé. A bíróság megjegyezte továbbá, hogy az említett mulasztást maguk az indítványozók pótolták, amikor ezt a tényt jelezték a bíróságok felé; erre tekintettel került kijavításra a korábbi bírói döntések fejrészében a Kft. neve a „v. a.” jelzés feltüntetésével. A bíróság megállapította, hogy a végelszámoló mulasztása a bíróságok döntését nem befolyásolta. Utalt továbbá arra is, hogy bár a végelszámolás befejezéséről szóló döntés még a jogerős döntés 2014. december 18-i meghozatalát megelőzően, 2014. november 14. napján megszületett, a Kft. törlésére csak 2015. november 23. napján került sor. Mindezekre tekintettel az indítványozók keresetét elutasította.
- [9] Az indítványozók fellebbezése alapján eljáró Debreceni Törvényszék megállapította, hogy az első fokon eljáró bíróság a kereset elbírálásához szükséges mértékben feltárta a tényállást, és az ítélete indokolásában hivatkozott jogszabályok megfelelő alkalmazásával megalapozott érdemi ítéletet hozott. Mivel a törvényszék az elsőfokú ítélet indokolásával mindenben egyetértett, így saját ítélete indokolásában azok megismétlésétől eltekintett; indokolásában a korábbi álláspontjukat a fellebbezésükben fenntartó indítványozók ezen állásponton túlmutató érveire tért ki részletesebben. Ezek az érvek a korábbi bírói döntések kötelező erejének értelmezésével, a bíróság tájékoztatási kötelezettségével, valamint azzal voltak kapcsolatosak, hogy az indítványozókra nézve kedvező döntést eredményezett volna, ha a korábbi eljárásban peresített igényük a végelszámolási eljárásban vitatott követelésként nyilvántartásba vételre kerül, illetve, ha a Kft.-vel szemben nem végelszámolási, hanem – az indítványozók által helyesnek tartott – felszámolási eljárás megindítására kerül sor. Mivel a törvényszék az ezekkel kapcsolatos érvelést szintén megalapozatlannak találta, az alkotmányjogi panasszal támadott jogerős döntésében az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

- [10] Az indítványozók a fenti bírósági döntésekkel szemben azok alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére, valamint a támadott döntés(ek) végrehajtásának felfüggesztésére irányuló alkotmányjogi panaszt terjesztettek elő. Az indítványozók az indítványukban, valamint annak kiegészítésében, hivatkozva az Alkotmánybíróság által a tisztességes bírósági eljárással összefüggésben a 7/2013. (III. 1.) AB határozatban, a 3027/2018. (II. 6.) határozatban, valamint a 20/2017. (VII. 18.) AB határozatban tett egyes megállapításokra kifejtették, hogy álláspontjuk szerint a bíróságok által hozott döntések az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében rögzített joguk sérelmét eredményezték. Utalva a bíróságok által a perben már elbírált azon érveikre, hogy a végelszámoló által a korábbi per folyamatban léte alatt, ebbéli minőségében tanúsított jogellenes magatartása számukra kárt okozott, előadták, hogy a bíróságok a jogvita elbírálása során ezzel összefüggésben kialakított jogi álláspontjuk tekintetében a döntéseikben nem tettek eleget az indokolási kötelezettségüknek. A bíróságok véleményük szerint önkényes jogértelmezéssel alapították saját döntéseiket egy korábbi, másik peres eljárásban született bírósági ítéletek kötelező erejére; nem indokolták meg kellő részletességgel, hogy az általuk a végelszámolási eljárás tekintetében hivatkozott törvénysértéseket miért nem tekintették a károkozás tényének megalapozásához szükséges jogellenes magatartásnak; valamint, hogy miért tulajdonítottak azokkal szemben nagyobb jelentőséget a követelésük végelszámolás során történő bejelentése elmulasztásának, illetve miért nem értékelték kellően ennek – álláspontjuk szerint a végelszámoló eljárására visszavezethető – indokait. Az indítványozók szerint a bíróságok nem értékelték megfelelően a rendelkezésre álló bizonyítékokat, illetve nem megfelelően adtak számot azok értékeléséről. Azáltal továbbá, hogy a bíróságok az alperes végelszámoló „törvénysértő magatartását” a perben „nem is vizsgálták”, a bíróságok „a pártatlanság látszatára sem törekedtek”, ezáltal esetükben „a bírói út igénybevételének formális biztosítása volt csak meg, a perbe vitt jogokról a bíróságok érdemben nem döntöttek.” Mindez álláspontjuk szerint az említett, Alaptörvényben biztosított joguk sérelmét eredményezte.
- [11] 3. Az Alkotmánybíróság mindenekelőtt az alkotmányjogi panasz befogadhatóságának formai és tartalmi feltételeit vizsgálja. Ezekkel kapcsolatban a következőket állapította meg.
- [12] 3.1. Az alkotmányjogi panasz a befogadhatóság formai feltételeinek [Abtv. 30. § (1) bekezdés, valamint 52. § (1b) bekezdés) a)–f) pont] eleget tesz.
- [13] Az indítványozók 2018. január 15-én vették kézhez a jogerős döntést, alkotmányjogi panaszukat ehhez képest az Abtv. 30. § (1) bekezdése szerinti határidőben postára adták.
- [14] Az alkotmányjogi panasz az Abtv. 52. § (1b) bekezdés a)–f) pontjaiban foglalt formai követelményeknek eleget tesz, mivel megjelöli az Alkotmánybíróság hatáskörét megalapozó törvényi rendelkezést (Abtv. 27. §); az Alaptörvény sérülni vélt rendelkezését [XXVIII. cikk (1) bekezdés], és a megjelölt alaptörvényi rendelkezés vonatkozásában a támadott ítélet alaptörvény-ellenességére vonatkozó okfejtést is tartalmaz; valamint kifejezett kérelmet fogalmaz meg a Debreceni Törvényszék támadott döntése, valamint azzal összefüggésben az alsóbb fokú bírósági ítélet alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére.
- [15] 3.2. Az Abtv. 56. § (2) bekezdése alapján az Alkotmánybíróság megvizsgálta az alkotmányjogi panasz befogadhatóságának törvényben előírt tartalmi feltételeit, különösen a 27. § szerinti érintettséget, a jogorvoslat kimerítését, valamint a 29. § és a 31. § szerinti feltételeket.
- [16] Az Abtv. 27. §-ában meghatározott egyedi ügyben való érintettség megállapítható: az indítványozók, mint az alkotmányjogi panasz benyújtásának alapjául szolgáló per felperesei, nyilvánvalóan érintettnek tekinthetők.
- [17] Az indítványozók az alkotmányjogi panaszt a jogerős döntéssel szemben terjesztették elő, amellyel szemben további rendes jogorvoslati lehetőség nem áll rendelkezésre. Rendkívüli jogorvoslati lehetőség igénybevételére irányuló kérelmet az indítványozók nem terjesztettek elő, ezért a panasz az Abtv. 27. § b) pontjában foglalt követelményeknek eleget tesz.
- [18] Az Abtv. 29. §-a szerint az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszt a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség, vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés esetén fogadja be. Az Alkotmánybíróság erre tekintettel a befogadhatóság tartalmi feltételeivel összefüggésben az indítvánnyal kapcsolatban a következőket állapította meg.
- [19] Az indítványozók által állított alapjogi sérelemmel összefüggésben előadott érvek valójában az ügyben meghozott, az indítványozók számára sérelmes bírósági döntések megállapításainak tartalmi, és nem alkotmányossági kritikáján alapulnak. A benyújtott alkotmányjogi panaszban foglaltakból megállapítható, hogy az indítványozók

nem értenek egyet a bíróságoknak az eljárás során kialakult azon álláspontjával, hogy a perbe vitt jogvita elbírálása szempontjából a végelszámolónak a Ctv. egyes rendelkezéseivel ellentétes eljárásának nem volt döntő jelentősége.

- [20] Az Alkotmánybíróság az eljárása során a rendelkezésre álló iratok alapján dönt. Ezekből megállapítható, hogy az indítványozók tekintetében kár bekövetkezése a végelszámoló eljárásával összefüggésben a bíróságok jogértelmezése szerint sem attól függetlenül, sem pedig arra tekintettel nem volt megállapítható. Ellentétben az indítványozók azzal kapcsolatos érvelésével, hogy a bíróságok egyáltalán nem értékelték az alperesnek a korábbi bírósági eljárás folyamán végelszámolóként követett eljárását, a bírósági döntések tanulmányozását követően az Alkotmánybíróság azt állapította meg, hogy a bíróságok – az ítéletük indokolásából is kitűnően – az említett eljárásra a döntésük meghozatala során kitértek. A támadott döntésekből is kiderül ugyanis, hogy eljárása során a Ctv. 95. § (4) bekezdésében foglalt, a végelszámolási eljárás befejezésének folyamatban lévő bírósági eljárás lezárásáig tartó tilalmára vonatkozó, illetve a 102. § (3) bekezdés *h*) pontjában írt, a bíróság tájékoztatására irányuló kötelezettséget rögzítő előírásokat a végelszámoló nem tartotta be. Ugyanakkor a bíróságok jogértelmezése szerint ezek a jogsértések – az ítéletekben kifejtett – egyéb indokok alapján nem okoztak kárt az indítványozóknak. A bíróságok tehát nem általában véve a jogellenes, hanem – a polgári jogi kárfelelősség megállapításához szükséges – az indítványozóknak kárt okozó jogellenes magatartás megvalósítását nem látták megállapíthatónak az alperes tekintetében. Kifejtették, hogy az alperes eljárásának (illetve annak hiányosságainak) nem volt az – a támadott döntésekben elbírált keresettel azonos okokból, azonos jogalappal, de a Kft.-vel szemben folyt – előzményi per érdemében hozott döntésre kihatása. Ezen (előzményi) perben a bíróságok a véglegesség igényével elbírálták azt a jog- és ténykérdést, hogy az alapul fekvő ingatlanüggyellett összefüggésben a Kft.-t terheli-e az indítványozók felé kártérítési felelősség; ebben a perben pedig az indítványozók keresetét elutasító döntések születtek.
- [21] A jelen ügyben támadott döntésekben a bíróságok arra a megállapításra jutottak, hogy mivel sem a végelszámolás ténye, sem a végelszámoló eljárása ebben nem hatott közre, az azonos érvek alapján – sőt jórészt maga a korábbi peresztesség tényére alapítottan – immár a végelszámolóval szemben ismételt előterjesztett igény sem megalapozott. E körben a bíróságok arra is utaltak, hogy bár a Ctv. előírásai alapján végelszámolás során csak a végelszámoló felé megfelelően bejelentett igények – aminek elmulasztásában a végelszámoló eljárása nem hatott közre – tehetők értelemszerűen vitássá a végelszámolás alatt álló társaság részéről, és ezáltal a megfelelő jegyzékekben, mérlegekben és a vagyonfelosztási javaslatban is csak ezek tüntethetők fel; amennyiben az indítványozók ezt a bejelentést megtették volna, az sem eredményezhetett volna számukra kedvező döntést, tekintettel arra, hogy az előzményi döntések értelmében már a károkozás ténye sem volt megállapítható. Mindezek alapján vonták le az eljáró bíróságok az ezen (az indítványozókéétől eltérő) megítélésen alapuló, az indítványozók kereseti kérelmeinek elutasítását eredményező – de az ítéleti indokolásokból megállapíthatóan az indítványozók érveit is mérlegelő – következtetéseiket. Az indítványozók a rendelkezésre álló iratokból megállapíthatóan az általuk megjelölt valamennyi, a tisztességes bírósági eljáráshoz való alapjoggal összefüggő sérelmet kizárólag ebből, vagyis a saját és az eljáró bíróságok jogi álláspontjának eltéréseiből; a rendelkezésre álló bizonyítékok, nyilatkozatok és az azokból levont jogi következtetések értékelésének különbözőségéből vezették le.
- [22] A végelszámoló eljárásával, annak hiányosságai jogi értékelésével és ezek alapján a kárfelelősség megállapíthatóságával kapcsolatban a perben rendelkezésre állt okiratok, nyilatkozatok értékelése az Alkotmánybíróság álláspontja szerint olyan polgári jogi szakkérdésnek minősül, amelynek megítélése nem tartozik a hatáskörébe. Az Alkotmánybíróság az ezzel kapcsolatos töretlen gyakorlatának megfelelően – mely szerint alkotmányjogi panasz alapján eljárva is csak az alkotmányossági szempontokat vizsgálja – mindezekre tekintettel a jelen ügyben is tartózkodott attól, hogy a tényállás megállapítására, a rendelkezésre álló bizonyítékok értékelésére, valamint a jogszabályok értelmezésére és azok alkalmazására hivatott bíróságok ezen tevékenységét felülbírálja. Az Alkotmánybíróság – mint minden szakjogi, törvényességi felülbírálatra irányuló indítvány kapcsán – ismételt rámutat arra, hogy „[a] tisztességes eljárás alapjoga [...] nem teremthet alapot arra, hogy az Alkotmánybíróság a bírósági szervezet feletti »szuperbíróság« szerepébe lépjen, és hagyományos jogorvoslati fórumként járjon el.” {Elsőként lásd: 3325/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [14]} „[A]z Alkotmánybíróság [...] a rendes bíróságoktól eltérően nem a felülbírálatra alkalmasság szempontjából vizsgálja a bíróságok indokolási kötelezettségének teljesítését, és tartózkodik attól, hogy jogági dogmatikához tartozó kérdések helyállóságáról, illetve törvényességéről, avagy kizárólag törvényértelmezési problémáról állást foglaljon. {3003/2012. (VI. 21.) AB végzés, Indokolás [4]} Ennek megfelelően az Alkotmánybíróság nem vizsgálja azt sem, hogy az indokolásban megjelölt

bizonyítékok és megjelenő érvek megalapozottak-e, mint ahogy azt sem vizsgálja, hogy a jogalkalmazó helytállóan értékelte-e az eljárásban beszerzett bizonyítékokat és előadott érveket, vagy a konkrét ügyben a bírói mérlegelés eredményeként megállapított tényállás megalapozott-e. A tényállás megállapítása, a bizonyítékok értékelése, és mérlegelése ugyanis az eljárási jogi szabályokban a jogalkalmazó számára fenntartott feladat. {3237/2012. (IX. 28.) AB végzés, 3309/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [5]}” {7/2013. (III. 1.) AB határozat, Indokolás [33]}. A támadott bírósági döntések mindezekre tekintettel a jelen ügyben feltárható összefüggések alapján – alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés, vagy a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvényellenesség hiányában – nem képezheték érdemi vizsgálat tárgyát. Erre tekintettel az Alkotmánybíróságnak a támadott döntés végrehajtásának felfüggesztésére irányuló indítványi elem tekintetében nem kellett döntenie.

- [23] 4. Mindezek alapján az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az alkotmányjogi panasz befogadására, mivel az nem felel meg az Abtv. 29. §-ában írott feltételeknek, nincs lehetőség. Az Alkotmánybíróság ezért a kérelmet az Abtv. 47. § (1) bekezdése, 50. §-a és az 56. § (1)–(3) bekezdései, valamint az Ügyrend 5. § (1) és (2) bekezdései alapján eljárva, az Ügyrend 30. § (2) bekezdés a) pontja alapján visszautasította.

Budapest, 2019. december 10.

Dr. Szabó Marcel s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Dienes-Oehm Egon s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Hörcherné dr. Marosi Ildikó s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Salamon László s. k.,
előadó alkotmánybíró

Dr. Szalay Péter s. k.,
alkotmánybíró

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/564/2018.

